In deşert se tulbură tot muritorul!

ÎN ROMÂNEŞTE DE
PR. D. FECIORU

Editura Institutului Biblic şi de Misiune
al Bisericii Ortodoxe Române

Bucureşti, 1944

Pagini alese din Sf. Părinți nr. 20

In deşert se tulbură tot muritorul!

Vino, creştine, să cântăm viersul de psalm al alăutei lui David şi împreună cu el să facem cunoscută nimicnicia celor omeneşti: „In deşert se tulbură tot muritorul".

Se tulbură, dar la sfârşit va pieri. Se tulbură, dar mai înainte de a se aşeza este înghițit. Ca focui se aprinde, dar ca trestia se preface în cenuşă. Ca vârtejul de vânt se înalță, dar ca praful piere. Ca flacăra focului se aprinde, dar ca fumul se împrăştie. Ca floarea se împodobeşte, dar ca iarba se usucă. Ca norul se răspândeşte, dar ca picătura de ploaie se împuținează.

Se tulbură, dar prin pofta fără de saț putreziciune agoniseşte. Se tulbură, dar se duce fără să ia ceva din agoniseala zbuciumului său.

Ale lui tulburările, ale altora bucuriile. Ale lui ostenelile, ale altora avuțiile. Ale lui grijile, ale altora veseliile. Ale lui scârbele, ale altora desfătările. Ale lui blestemurile, ale altora îngrijirile. Ale lui răpirile, ale altora plăcerile. Pentru el suspinul, pentru altul îmbelşugarea. Pentru el lacrimile, pentru alții banii. El ca în iad se chinuie, alții se desfătează cu bogățiile lui şi cântă.

Cu adevărat, „în deşert se tulbură tot muritorul".

Ce este omul? Împrumut cu dobândă vremelnică a vieții: datorie fără amânare a morții; fiară neîmblânzită prin voia ei; către sieşi îşi dă învățătură; iscusință la răutăți, dibăcie la nedreptate; grăbnicie la strângere de avuții; nesațiu la lăcomie; destoinicie la necredință; duh mândru; tină obraznică; cenuşă răzvrătitoare; praf îngâmfat; văpaie cu uşurință de potolit; lemn lesne putrezitor; iarbă care se usucă degrabă; fire care cu lesniciune piere. Astăzi în bogăție, mâine în mormânt.

Astăzi îmbrăcat cu profir, iar mâine dus la mormânt. Astăzi în multe avuții, iar mâine în coşciug. Astăzi cu cei ce-l linguşesc, iar mâine cu viermii. Astăzi este, iar mâine nu mai este. Astăzi se mândreşte, iar peste puțin se tânguie. Nesuferit când este fericit şi nemângâiat in nenorociri. Nu se cunoaşte pe sine, dar cercetează pe cele peste puterile lui. Nu ştie cele de față, dar cugetă la cele viitoare. Prin fire muritor, dar cu firea lui cea semeață se socoate că-i veşnic. Supus la tot

felul de boli, locaş lesne de străbătut de orice fel de patimă, locuință bine primitoare a oricărei supărări.

Câte am spus şi totuşi n-am găsit nimic mai potrivit decât cuvintele profetice, care spun: „ În deşert se tulbură tot muritorul”.

Nu se aseamănă oare, creştine, viața omului cu marea? Nu suntem oare mai tulburați pe uscat decât pe mare? Nu ne izbim unii de alții mai puternic decât ne izbesc valurile mării? Oare nu ne învârtim încoace şi încolo ca în întunecimea mării? Unul ia celuilalt ogorul, altul răpeşte vecinului slugile. Unul se judecă cu megieşul său pentru apă, altul se luptă pentru aer cu cei din jurul său. Unii se ceartă pentru măsurarea pământului, alții se măcelăresc pentru zidirea caselor. Unul nu se satură de dobânzi, altul stăruie să ia şi capitalul. Săracul se chinuie, bogatul se tulbură. Cel care n-are se blesteamă că n-are, iar cel care are, vicleneşte. Ocârmuitorul este pizmuit; puternicul este urât; conducătorul trădat. Războaiele vin unele după altele. Zavistiile se țin lanț. Pofta nesățioasă stăpâneşte cu tiranie. Lăcomia împilează, minciuna se înalță cu mii de laude, credința unuia în altul a pierit, adevărul a părăsit pământul, iar prietenia ține până la sfârşitul mesei.

Pământul nu mai poate să rabde atâtea răutăți, care au pângărit până şi văzduhul. Din pricina banilor, viața a ajuns de nesuferit. Din pricina banilor am vândut stihiile cele libere: drumurile se vămuiesc, pământul se împarte, apele se stăpânesc, aerul se cumpără.

Bogații se topesc de grijă, datornicii se vestejesc de grija datoriilor, hrăpăreții tulbură lumea, iubitorii de arginți îşi pierd timpul pe judecătorii; negustorii neguțătoresc nenorocirile şi nevoile oamenilor, defăimătorii vând minciuna.

Mințindu-ne unii pe alții, am desființat jurămintele celelatte şi ştim să ne jurăm numai pe Dumnezeu.

Pentru aceasta proorocul, văzând pe oameni înghesuiți spre rele, socoteşte nenorocită viața noastră şi spune: „În deşert se tulbură tot muritorul”.

- Dar oare, proorocule, numai omul se tulbură? învinuieşti numai făptura cea cuvântătoare?

- N-am găsit, răspunde proorocul, pe nici unul dintre dobitoace sau dintre stihii că se tulbură. Se tulbură apele, dar se potolesc iarăşi. Se cutremură pământul, dar se întăreşte din nou. Se mişcă vânturile, dar se liniştesc iarăşi. Se tulbură orice fiară, dar, dacă se satură, se potoleşte. Se înalță şi para focului, dar, dacă ard lemnele ce se găsesc acolo, se stinge. Omul însă, care se tulbură din pricina banilor, niciodată nu se potoleşte. I-a luat pe aceia, dar priveşte la ceilalți, a pus stăpânire şi pe aceia, dar a şi deschis ochii pentru alții. Se nevoieşte să facă din o sută două şi se sileşte să grămădească lângă aceştia tot pe atâția. Nu încetează niciodată de a grămădi până va fi grămădit şi sfârşitul lui. Chinuit de setea iubirii de argint, ajunge mai galben decât aurul. Toate a aceastea din pricina bogăției, mama a toată răutatea, duşmanul în frânării, vrăjmaşul castității, tainicul tâlhar a toată virtutea.

Dar pentru ce învinuiesc bogăția şi nu învinuiesc pe cei care o au? Însăşi bogăția este nedreptățită de bogați, căci o leagă şi o țin în lanțuri. Mi se pare că bogăția zice bogatului:

- Pentru ce, iubitorule de avuții, mă înlănțui, pentru ce mă strângi de jur împrejur ca pe un ocnaş? Pentru ce mă îmbrățişezi şi mă săruți ca pe un prieten, dar mă legi ca pe un făcător de rele, trimis din minele de aur în mâinile tale? Dacă voieşti să dormi mai uşor decât în vise, lasă-mă să fiu fericită în mâinile săracilor! Bogatul însă răspunde:

- Bogăția o adun pentru copii, ca să nu ajungă moştenitorii sărăciei!

Bogatul îşi închipuie totul cu de-amănuntul! Nu ştie cele prezente, dar se îngrijeşte de cele viitoare. Nu cunoaşte nevoile sale, dar se îngrijeşte de copii. Nu ştie când moare, dar se sfătuieşte cu privire la moştenitori. Nebune, spune-mi mai întâi sfârşitul tău şi apoi asigură existența copiilor tai! Spune-mi mai întâi ce se petrece azi şi apoi te voi crede şi despre cele ce se vor petrece mâine! Pentru ce te înşeli pe tine însuți şi după moarte? Pentru ce voieşti să fii mort şi batjocorit? Pentru ce hotărăşti tu ceea ce trebuie să facă Dumnezeu? Pentru ce legiueşti tu purtarea de grijă a lui Dumnezeu? N-ai nici o legătură cu cele ce vor veni după tine. Nu poți fi şi mort şi chivernisitorul celor vii şi judecător dintre morți, drămăluind ceea ce se cuvine fiecăruia. Pentru ce te trudeşti în deşert, bogatule, şi aduni la bogățiile tale cele ce se cuvin săracilor? Pentru ce te mânii când ți se cere din bunurile lor, ca şi cum ai da din ale tale? Săracii nu cer bunurile tale, ci pe ale lor; cer bunurile încredințate ție pentru ei şi nu pe acelea care s-au născut o dată cu tine.

Dă ce ai luat şi dobândeşte folosul din datul tău, pentru că ți s-a făgăduit să dai, nu să iei. Să-ți fie de ajuns că Dumnezeu îți întinde dreapta Sa prin sărac!

Cel care plouă din cer îți cere un bănuț.

Cel care tună şi fulgeră îti spune-"Miluieşte-Mâ!".

Cel care îmbracă cerul cu nori îți cere o haină. Ajungă-ți că săracii se roagă de tine ca de Dumnezeu!

Ai milă, miluieşte ca să fii miluit! Dar tu nu voieşti să-ți ridici nici genele. Te roagă şi nu te îndupleci. Dă-le cele ale lor înainte de a veni ziua socotelilor. Dă-le cele ale lor! Vei primi nu după mult timp tot ce dai!

Dumnezeu este tată săracilor. Dă-le cele ale lor şi ia de la Tatăl lor lipsa de grijă. Care este aceasta? "Întrucât ați făcut unuia dintre aceşti frați ai mei mai mici mie ați făcut" (Matei XXV, 40). Cel care miluieşte pe sărac nu numai că şterge zapisul păcatelor, dar capătă şi mărturisirea ce spune: "Cine miluieşte pe sărac, împrumută pe Dumnezeu" (Proverbe XIX, 17).

Sa dăm deci milostenia împrumut lui Dumnezeu, ca să primim de la El ca răsplată iubirea Sa de oameni. Ce cuvânt preaînțelept! "Cel ce miluieşte pe sărac, împrumută pe Dumnezeu!". Pentru ce n-a spus: Cel ce miluieşte pe sărac, dă lui Dumnezeu, ci: "împrumută pe Dumnezeu?". Sfânta Scriptură cunoaşte lăcomia noastră. A băgat de seamă că pofta noastră nesățioasă spre lăcomie

caută înmulțirea averii. De aceea n-a spus: Cine miluieşte pe sărac, dă lui Dumnezeu, ca să nu socoteşti numai că Dumnezeu îți dă înapoi numai ceea ce ai dat, ci a spus: “Cine miluieşte pe sărac, împrumută pe Dumnezeu “, ca să plece spre milostenie pe iubitorul de câştig la auzul cuvântului “împrumut”.

Cum vrei deci să ai pe Dumnezeu: judecător sau datornic? Datornicul poartă respect celui care l-a împrumutat. Judecătorul însă nu se ruşinează de cel chemat la judecată.

Dumnezeu spune bogatului:

- Dă celui sărac! Dacă n-ai încredere că-ți va da înapoi din pricina sărăciei lui, ai încredere în Mine din pricina bogăției Mele.

- Dar ce câştig dacă Te împrumut prin sărac? îi răspunde bogatul.

- Iți dau însutit şi viața veşnică.

- Că o să mi le dai pe acestea cândva,cer să facem o învoială, pentru că voiesc să-mi întăresc contractul. Spune-mi timpul când ai să-mi plăteşti! Hotărăşte-mi sorocul plății!

Ascultă acum, cu luare aminte când şi unde îți va plăti datoria Cel care S-a împrumutat prin cei săraci.

Când va sta Fiul Omului pe tronul slavei Lui, va pune în dreapta Lui oile, iar la stânga caprele. Şi va zice celor din dreapta:

- ” Veniți, binecuvântații Părintelui Meu, de moşteniți împărăția cea gătită vouă de la întemeierea lumii”.

- Pentru ce?

-„Am flămânzit şi M-ați ospătat; am însetat şi Mi-ați dat de am băut; eram gol şi M-ați îmbrăcat; în închisoare am fost şi ați venit la Mine “.

Iar cei care au slujit bine la timp potrivit, care s-au uitat şi Ia nevoile săracilor, dar şi la vrednicia celui împrumutat, vor spune;

- “Doamne, când Te-am văzut flămând şi Te-am ospătat sau însetat şi Ți-am dat de ai băut, Ție în Care toți ne punem nădejdea? Sau când Te-am văzut într-o lipsă atât de mare? Când am făcut acestea?”

- ” Întrucât”, va răspunde Dumnezeu, “ați făcut unuia dintre aceştia prea mici, Mie Mi-ațifăcut”.

Nu este adevărat deci cuvântul ca “Cine miluieşte pe sărac, împrumută pe Dumnezeu ? “.

Şi după cum celor din dreapta le-a dăruit împărăţia cerurilor pentru iubirea lor de oameni, tot astfel şi celor din stânga le hotărăşte chinurile veşnice pentru neomenia lor:

- "Duceţi-vă de la Mine, blestemaţilor, în întunericul cel mai din afară, care este gătit diavolului şi îngerilor lui" (Matei XXV, 34-41).

Dumnezeu n-a spus: Pentru că aţi fost desfrânaţi, pentru că aţi săvârşit adulter, pentru ca aţi făcut mărturie mincinoasă, cu toate că şi acestea sunt rele, dar mai puţin rele decât neomenia şi nemilostenia.

- Pentru ce, Doamne, nu pomeneşti şi de celelalte rele?

- Pentru că nu judec păcatul, ci neomenia. Nu osândesc pe cei care au păcătuit, ci pe cei care nu s-au pocăit. Pentru neomenia voastră vă osândesc, căci, deşi aţi avut un leac atât de mare, milostenia, totuşi v-aţi lipsit de o binefacere atât de mare. Mustru aşadar neomenia voastră, ca rădăcină a toată răutatea şi necredinţa. Laud iubirea de oameni, ca rădăcină a tuturor virtuţilor. Pe unii îi osândesc în focul cel veşnic, altora le dau împărăţia cerurilor. Amin.

Scanata:Luana
Corectat:Simona